

DRINSKE MUČENICE

Informativni bilten Vicepostulature

God. XII., br. 22, veljača 2020.

ISSN 1847-3210

Blažene s. Jula Ivanišević i četiri susestre

SADRŽAJ

Informativni bilten Vicepostulature
bl. s. M. Jule Ivanišević i
četiriju susestara
br. 22, veljača 2020.

Bilten izlazi dva puta godišnje,
s dozvolom redovničkih
poglavarova

Izdavač:
Vicepostulatura
bl. Drinskih mučenica

Glavna i odgovorna urednica:
s. M. Ozana Krajačić

Uredničko vijeće:
s. M. Antonela Rašić, FDC
s. M. Alojzija Pejković, FDC
Ljubica Pribanić
Dinka Parlov
Mirjana Holjevac
Krešo Bello
Ivan Babić

Grafička priprema:
Senka Blažeković

Tisk: Denona d.d.

UVODNA RIJEČ

Pripremati put Božjoj providnosti 3

U HODU S CRKVOM

Poticaji uz Svjetski dan siromaha 4

Prvi mučenik Ekvadora 6

„Augustin modernoga svijeta“ 7

PROMIŠLJANJE O BLAŽENICAMA

Drinske mučenice i Božja providnost 8

INTERVJU

Blaženice u očima slikara 12

PROSLAVA SPOMENDANA

Gledale u Onoga koji ih je vodio 17

Čudesnost Drinskih mučenica 18

Hrabrost vjere 19

Veličina s. Jule u svakodnevnoj vjernosti Kristu 20

Trostruko slavlje 21

Živjele u snazi euharistije 22

Pravi primjer kršćanske ljubavi 23

Poticaj na devetnicu 23

Cvjetale gdje ih je Božja providnost posijala 24

DOGAĐAJI

Pola stoljeća u zagrebačkoj katedrali 25

Susret dječjih zborova na Palama 26

Svečana dodjela nagrade rizničarki s. Lini 27

Vitraji hrvatskih svetaca i blaženika u Korčuli 27

PUTEVIMA BLAŽENICA

Hodočašće vjernika iz Velikog Grđevca i okoline ... 28

Putevima vjernih Božjih odabranica 29

MILOSTI I USLIŠANJA

Svjedočanstva o primljenim milostima 32

IZ ŽIVOTA DRUŽBE

Proslava 100. obljetnice Provincije Božje providnosti...36

Zlatni jubilej samostana u Granešini 40

Sedamdeset godina prisutnosti u Travniku 42

Pedeset godina u župi Vitez 43

Proslava 25 godina KŠC-a u Sarajevu 44

„Marš“ svetaca i bl. Drinskih mučenica u Poljskoj .. 46

MOLITVA 47

Pripremati put Božjoj providnosti

Središnje promišljanje u ovom broju biltena posvećeno je temi Božje providnosti. Više je razloga za to. Sestre Kćeri Božje ljubavi, koje djeluju na ovim prostorima, članice su Provincije Božje providnosti. Tijekom protekle, jubilarne godine uranjale su u otajstvo Boga koji s čovjekom mudro i s ljubavlju surađuje da sve služi dobru onima koji ga ljube (usp. Rim 8,28).

Prema uputi utemeljiteljice Majke Franziske Lechner, njihova je zadaća pripremati put Božjoj providnosti. U prvi mah to zvuči čudno. Zar nije Bog taj koji provida i sredstva i načine, koji sam sebi krči tajnovite puteve kako bi mogao ući u živote svojih stvorenja? Ipak, ta moćna božanska Providnost računa na slabog čovjeka. Poziva ga da „pomogne“ Bogu, da mu pripremi put.

O pripremanju puta Isusu evanđelist Luka kaže: „posla ih po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto kamo je kanio doći“ (Lk 10,1).

Uočimo mali detalj, izraz: *pred sobom*. On rasvjetljuje kako djeluje Božja providnost. Isus šalje nas, svoje učenike, pred sobom u gradove i sela suvremenog svijeta – da mu pripremimo put. Mogao bi poći sam, bez ikoga od nas, te izravno, božanski

čudesno i snažno, zahvatiti u živote ljudi. Ali, Bog djeluje drugačije. Svakiji je od nas nekome posлан. Svi smo jedni drugima svjetla zraka i ruka Providnosti. Pogledamo li u svoju osobnu povijest, vidimo koliko se puta Bog poslužio nekom osobom da bi nas čudesno pohodio i dublje zahvatio u naš život!

I naše Blaženice, sestra Jula i sestre, neumorno su Bogu krčile put u obiteljima i ljudskim srcima. I njih je Isus poslao *pred sobom* da svojim Bogu posvećenim životom rasvijetle sva ona područja koja su u teškim vremenima vapila za svjetлом vjere. A da bi to mogle, i same su svaki dan obnavljale čin vjere i predanja Providnosti. Vjerovale su da Bog, ako ponekad i dopušta zlo, zna na svoj tajnovit način „iz njega izvući dobro“ (*Katekizam Katoličke crkve*, br. 311).

Tu i takvu vjeru posredovale su svojim bližnjima, hrabreći ih da ustraju u pouzdanju u dobrotu Božju, unatoč svemu. To je bio njihov način pripremanja puta Božjoj providnosti. I zato se danas, zaslugom njihove prolivene krvi, otvaraju mnoga vrata ljudskih srdaca i života, svagdje kamo Isus kani doći.

s. M. Ozana Krajačić, FDC

Poticaji uz Svjetski dan siromaha

Krešo Bello

Kome je upućena Poruka pape Franje za treći po redu Svjetski dan siromaha koji smo obilježili u nedjelju 17. studenoga 2019. godine? Poruka počinje riječima psalmiste: „Ufanje ubogih neće biti zaludu do vijeka“ (Ps 9,19). Je li ona upućena siromasima, onima koji traže pomoć ili i onima koji su pozvani pružiti pomoć?

Papa Franjo stavlja pred nas lik siromaha. Poput svog imenjaka sv. Franje Asiškog, potiče nas da i mi u svakom siromašku vidimo Krista raspetoga, trpećega, sebedarnoga. „Stanje u kojem su siromašni obvezuje nas da se nimalo ne udaljavamo od tijela Gospodina koji u njima pati. Pozvani smo, radije, doticati njegovo tijelo kako bismo se osobno izložili u služenju koje je istinska evangelizacija“, piše Papa. Piše, ali i sam to čini.

Kako je u nama snažna želja za dodirom! Želja da zagrlimo dragu osobu, da dotaknemo barem u prolazu nekoga koga izrazito cijenimo i poštujemo! A s koliko gnušanja, naprotiv, odmičemo svoje ruke ili izmičemo u uskom prolazu kako bismo se mimošli s ljudima koje smatramo odbojnima iz bilo kojega razloga. Bog nas je u tom trenutku stavio na kušnju. I mi smo pali.

Sveti Otac ističe da „ljubav koja daje život vjeri u Isusa ne dopušta njegovim učenicima da se zatvaraju u zagušljivi individualizam, skriven u zakucima duhovne intimnosti, bez ikakvog utjecaja na društveni život“. Kako divnim naslovom naziva one koji ne okreću svoje lice od potrebitih: oni su *apostoli siromaha*. Jedan od njih je Jean Vanier, kaže Papa, koji je „čitav svoj život posvetio našoj braći i sestrama s teškim invaliditetom koji su često isključeni iz društva“. Zahvaljujući njegovu entuzijazmu, oko njega su se okupili mladi muškarci i žene „koji su svakodnevno radili na pružanju ljubavi i vraćali osmijeh na lice mnogim slabim i ranjivim osobama, nudeći im istinsku ‘arku’ spasenja od marginaliziranosti i samoće“.

Mnogi takvi apostoli siromaha žive i među nama, pomažući našu hrvatsku *arku*, korablju, da se izdigne

iznad potopnih voda današnjice. Ovdje bih spomenuo mnogima poznatoga „dobrog duha“ grada Zagreba – patra Cveka (preminuo u svibnju 2019.) i njegova bicikla, kojim je donosio nadu i utjehu mnogima potrebitima materijalne i duhovne pomoći.

Papa Franjo upozorava da nije lako biti „svjedocima kršćanske nade usred kulture konzumerizma i odbacivanja, koja je neprestano usmjerena na povećanje površnoga i prolaznoga blagostanja“. Stoga je potrebna „promjena mentaliteta kako bi se otkrilo ono bitno i dalo sadržaj i plodonosnost navještaju Božjega kraljevstva“. Ta promjena je u načinu kako mi promatramo svijet i siromašne oko sebe. Tu promjenu svjedočim i ja ako u siromahu vidim Krista, a ne smrdljivog prosjaka.

Sveti Otac u Poruci piše: „Siromašnima je prije svega potreban Bog, njegova ljubav koja postaje vidljiva zahvaljujući svetim ljudima koji žive uz njih i koji u jednostavnosti svog života izražavaju i pokazuju moć kršćanske ljubavi. Bog koristi mnoge načine i nebrojena sredstva kako bi dopro do srca ljudi.“ Sjetimo se toga kada slijedeći put i do našeg srca dopre poziv da na svoj blagdanski ručak pozovemo siromašne i s njima podijelimo radost Božića ili Uskrsa. Tada će nam Isus reći: *Radujte se, kršćani, sa mnom koji sam prisutan u svakome siromašnom i onome koji je potreban utjehe i blizine.*

U zaključnim riječima Poruke Sveti Otac donosi misao proroka Malahije koji navješta drugačiju budućnost: „A vama koji se imena moga bojite sunce pravde će ogranuti sa zdravljem u zrakama“ (Mal 3,20).

Drugačiju budućnost navještale su svojim životom i Drinske mučenice. Preko njihova tihog služenja siromasima ogranulo je „sunce“ mnogim ispaćenima. Božansko sunce zablistalo je osobito na dan njihova proglašenja blaženima, u Sarajevu, 24. rujna 2011., kada je kardinal Angelo Amato rekao: „Kalvarija njihove patnje postala je Tabor njihove slavne preobrazbe.“

Božansko sunce sjajlo je zemlji i preko Franziske Lechner, utemeljiteljice Družbe Kćeri Božje ljubavi, koja je u svoje geslo „ugradila“ siromahe (geslo glasi: Sve za Boga, za siromahe i za našu Družbu). Ona je istaknula da je u Isusu Božja ljubav postala čovjekom, što određuje i djelovanje Družbe: činiti tu Božju ljubav vidljivom služeći siromasima.

Poslušne Uteteljiteljici, pet sestara iz samostana na Palama: Jula, Berchmana, Krizina, Antonija i Bernadeta, svijetli su i trajni dokaz da „siromahe Bog čuje“. Njihovo svjedočanstvo potvrđuje ono što je Papa rekao u Poruci za Svjetski dan siromaha: „Vapaj siromašnih se čuo i probudio nepokolebljivu nadu, stvarajući vidljive i opipljive znakove konkretne ljubavi koju dan-danas možemo dotaknuti rukama.“

Prvi mučenik Ekvadora

s. M. Ozana Krajačić, FDC

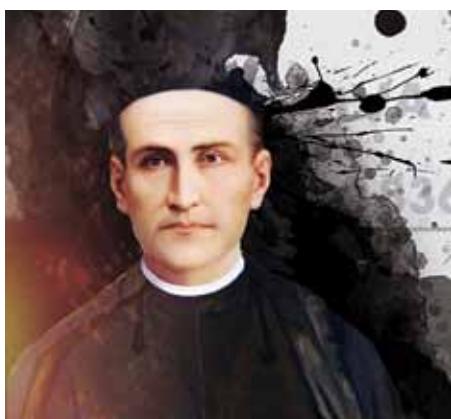
U subotu 16. studenoga 2019. u Riobambi je proglašen blaženim prvi mučenik Ekvadora – otac Emilio Moscoso (1846.-1897.), svećenik Družbe Isusove. U njegovu rodnom gradu Cuenci prozvali su ga mučenikom Euharistije. Otac Emilio, poglavar zajednice od deset svećenika i petero braće, ubijen je u progonima protiv Katoličke crkve. Kada su 2. svibnja 1897. svi članovi zajednice bili uhićeni, narod se pobunio te su ih sljedećeg dana oslobođili. No, 4. svibnja ponovno su ih uhitiли i tada su ubili o. Emilia, stavivši mu u ruke pušku kako bi svi vidjeli „razlog“ zašto je ubijen.

Postoji očita sličnost u herojskoj gesti oca Emilia i naše blaženice s. Jule Ivanišević. Naime, o. Emilio se u

trenutku uhićenja nije nalazio u kući, te se mogao spasiti. Ali on se, poput blažene Jule, bez imalo dvoumljenja, pridružio svojoj braći da im bude utjeha i potpora. Taj ga je čin stajao života. Ubijen je dok je u svojoj sobi molio krunicu, s križem u ruci.

Primjer ovog poniznog redovnika, apostola molitve i odgojitelja mладеžи neka nas potiče da i mi odvažno svjedočimo vjeru u današnjem svijetu, istaknuo je na svečanom slavlju beatifikacije kardinal Angelo Becciu.

Svjedočanstvo o. Emilia potvrđuje da mučeništvo nije stvar trenutka, već je ono plod vjere koja se živi i svjedoči iz dana u dan, do dara vlastitog života. Otac Emilio nam pokazuje put kako ostvariti tu ljubav: „poslušnost volji Božjoj, koju treba tražiti uvijek i u svemu; privrženost Riječi Božjoj, primati je svaki dan da nam bude vodič u djelovanju; nasljeđovanje Marije, Majke Isusove, kao uzor kršćanskog života; pobožnost Euharistiji kao privilegiranom mjestu iskustva Isusove prisutnosti među svojim narodom; revnost za Crkvu i raspoloživost bez računice u služenju potrebnima, u kojima uvijek treba vidjeti Isusovo lice“, istaknuo je kardinal Becciu.

„Augustin modernoga svijeta“

Mirjana Holjevac

U nedjelju 13. listopada 2019. papa Franjo je u Rimu proglašio svetim kardinala Johna Henryja Newmana (1801.-1890.), engleskog teologa, filozofa i književnika, obraćenika s anglikanizma. Nakon višegodišnjeg intenzivnog traženja i razmišljanja Newman je došao do zaključka da je Rimokatolička Crkva pravi čuvar učenja Isusa Krista. U svojoj 44. godini napušta Anglikansku crkvu i prelazi na katoličanstvo te tako postaje najpoznatiji obraćenik Engleske u 19. stoljeću. Dvije godine kasnije u Rimu je zaređen za katoličkog svećenika. Kardinal Newman je u crkvenoj povijesti ostavio vrlo velik i značajan doprinos, zbog čega je nazvan „Augustinom modernoga svijeta“. Zaslužan je za osnivanje Katoličkog sveučilišta u Irskoj iz kojeg se razvilo današnje sveučilište u

Dublinu. Njegova duhovna poruka može se sažeti ovako: put savjesti nije zatvaranje u samoga sebe, već je otvorenost, obraćenje i poslušnost Onome koji je Put, Istina i Život.

Misli svetog kardinala J. H. Newmana:

Kršćanin posjeduje duboki, tiki i skriveni mir koji svijet ne vidi. Kršćanin je radostan, miran, dobar, simpatičan, ljubazan, bezazlen, skroman; ne postavlja zahtjeve, njegovo ponašanje je potpuno daleko od hvastanja i pretvaranja koje se na prvi pogled može uočiti kod obične osobe. Molimo kako bismo bili takvi, nježna svjetla u tami svijeta. Isuse, ostani s nama i mi ćemo sjati kao što Ti sjaš, kako bismo drugima u svijetu bili svjetlo.

Drinske mučenice i Božja providnost

s. M. Pia Herman, FDC

Božju providnost shvaćamo najčešće pod dva vida – kao Božju brigu za sve stvoreno i za nas, te kao Božje poznavanje svega što će biti i što jest, kao Božju dalekovidnost i njegov sveobuhvatni pogled kojemu možemo vjerovati. Dok nam je ovaj prvi vid veoma drag i utješan, ovaj drugi znatno nam teže pada zato što Božji pogled seže ne samo na naše grijehе nego i na mučne dijelove života za koje, kada nas snađu, smatramo da se nisu smjeli dogoditi i da je Bog nepravedan zato što ih dopušta. Lako je vjerovati u Boga koji se brine za nas, no ustajati vjerovati Bogu koji dopušta da nas snađe zlo mogu samo ljudi stamene vjere.

Drinske mučenice dobro su znale da Bog ne traži od njih da samo primaju i uživaju dobročinstva njegove skrbi, nego da budu produžena ruka njegove providnosti. Tako i nama, kada ga molimo da on riješi naše, tude i svjetske probleme – očekujući da to učini sam, bez nas – Bog okreće naše molitve i kao uvjet za njihovo uslišanje kaže: „Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu, dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini i tama će tvoja

kao podne postati, Jahve će te vodit' bez prestanka, sitit će te u sušnim krajevima. On će krijeput' kosti tvoje i bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši“ (Iz 58, 6-11).

Bog traži da mi ispunjavamo i činimo drugima ono što molimo da on učini nama. Božja se dobrota ne želi samo očitovati nama, nego i očitovati se preko nas. Božje dobročinstvo ne smije se zaustaviti na nama, jer ga time činimo tek napolna plodnim. Mora se od nas razlijevati na druge. Božja providonosna briga ne oslobađa nas vršenja Božje volje, nego nam je pomaže vršiti – s čvrstim uvjerenjem da nas Bog štiti i onda kad nam izgleda da nas je zaboravio.

Kada nas snađe neko zlo, naša vjera u dobrogog Boga i skrbnoga Oca može doći u veliku kušnju. I Isusovi učenici bili su u sličnoj kušnji. Bilo im je lako u Isusu prepoznati Mesiju dok je bilo posve jasno da je Bog uz njega. No kada je bio progonjen i osuđen, kada je sva iščekivana budućnost naglo prekinuta, vjera da je Isus Božji pomazanik u učenicima je bila ozbiljno poljuljana. Svi su se razbjježali, što je očit znak da nisu mogli prihvatići da bi Bog – da je Isus pravi Mesija – mogao dopustiti da ga zadesi ikakvo, a kamoli tako veliko zlo kao što je smrtna kazna.

Lako je vjerovati u dobru, no teško je vjerovati u zlu, sramoti i muci. Lako je iskusiti Boga na djelu u čudesima, kada Isus liječi, umnaža kruh i hrani mnoštvo, kada priprosti ribari postaju ribari ljudi i izgonitelji demona. Moć, snagu, sigurnost, slavu, pozornost koju su imali sljedbenici Učitelja lako im je bilo prepoznati kao znakove Božje snage i providnosti. No, teško je Božju snagu i providnost razaznati kada se sve to sruši i nestane. U muci i smrti teško im je i dalje prepoznavati Krista kao Božjega Sina i Božju dobrohotnu volju, mudro upravljanje i dalekovidan put prema pobjedi.

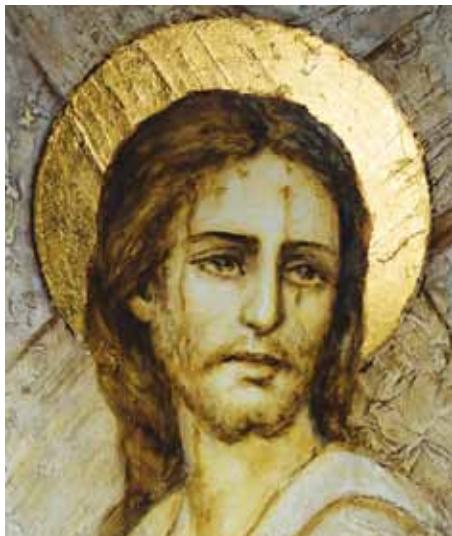
Kao i apostoli, i mi imamo isti problem. Pojam Božje providnosti, shvaćene kao skrb za nas, lako nam sjeda – u njoj ne opažamo ozbiljan

zahtjev za našom promjenom i obraćenjem, nego samo ugodnu ideju da se Bog brine za nas, da vodi brigu o našim potrebama i da pomno bdije nad nama, našim okolnostima i čitavim svijetom.

Volimo kada je Bog jasan i snažan u nježnosti i brižnosti prema nama, a drži dalje od nas naše neprijatelje, bolesti i nevolje. Veoma je dopadljiv Bog koji nam samo daje i provida, osobito kada na neočekivane načine riješi naše probleme. Tako i u molitvi nerijetko od njega tražimo da on izvrši sve – da ukloni nepravdu, dade kruha gladnim, izlječi bolesne, dokonča ratove.

Bog poznaće naše potrebe. No, kao i u Isusovu slučaju, Bog nije zaštitnik naših života na način da nas štiti od svakoga zla i uklanja od nas svaku napast i nevolju. Bog i u zlu za nas provida. Jer on vidi i (kroz) ono što mi ne vidimo, vidi konačne i vječne ishode sadašnjih događaja. Ishod koji Bog hoće je spasenje, a spasenje uključuje i računa na obraćenje, muku i križ.

Božja providnost nije opravdanje za našu pasivnost, nego je dio Božje spasenjske volje. Bog traži da se obratimo od neistinite misli da je samo lagodan i miran život blagoslovjen i da je Bog naš zaštitnik na način da neće dopustiti da nas ikada zadesi neko zlo. Takva je misao đavolska, a ne božanska. Sjetimo se đavolskih

kušnji Isusa u pustinji i Isusova odgovora Petru koji ga želi odvratiti od prihvatanja muke i smrti.

Isus je riječima, a osobito mukom, smrću i uskrsnućem učenike poučio da ne nasjedaju na zamku da mi znamo što bi Bog trebao činiti, a što ne bi smio dopustiti da nam se dogodi. Zamka određivati kakav bi Bog trebao biti i kako djelovati lukavo je iskopana jama u koju lako padamo i iz koje teško ustajemo. Kad god Božja volja ne odgovara našoj volji i zamisli, Bog postaje predmetom naših sumnjičenja, pitanja i optužbi. Čim Bog ne pleše kako mu mi sviramo, nije dobar Bog. Prozivamo ga i opiremo se. Htjeli bismo ga ucijeniti da djeluje u našu korist i po našoj volji. No, Bog se ne da ucjenjivati niti mu se može zamagliti pogled koji

sagledava svu dubinu, širinu, visinu i daljinu, sve uzroke, okolnosti, posljedice, ciljeve, ishode. Želi da mu vjerujemo i kada ne vidimo dalje od neposrednoga i kada nam se čini nepravednim da je baš nas, koje ljubi, zadesilo toliko i takvo zlo.

Drinske mučenice dobro su shvatile Isusovu pouku o Božjoj dobroti i providnosti. Božja pažnja i briga nije im otvrđnula srce, nego je u njima izazivala stalan odgovor ljubavi i spremnosti na služenje drugima. Što su primale, nisu čuvale za sebe nego su davale potrebnijima. To su činile s takvom toplinom i neposrednošću da je njihov samostan prozvan *gostinjem siromaha*.

Znale su dobro da se Božja briga za nas ne očituje samo u našim uspjesima, miru i sigurnosti. Iskusile su na svojoj koži da se ona još više očituje kroz gubitak njihova dotadašnjeg života, postignuća i očekivanja. I one su, poput Isusa, ostale same, prepustene sebi i svojoj unutarnjoj snazi i savezništvu s Bogom.

Imale su još jedno važno oružje – snagu zajedništva. Da je s. Jula bila žena prosječne vjere i mlakog odnosa s Bogom, teško da bismo danas imali ovih pet blaženica. Da su ih razdvojili, također ne možemo znati za što bi se koja od njih opredijelila. Božja dalekovidnost dovela je baš s. Julu na čelo te male zajednice u tim presudnim trenucima.

Suočene s mogućnošću izbora – ogoljena i čista vjera u Božju dobrotu ili gubitak te vjere i borba za očuvanje svoga života pod svaku cijenu – one biraju Isusov izbor: vjeru u Oca. Sve što su tijekom života živjele, sada je tražilo svoju konačnu potvrdu. Sada je bilo *biti* ili *ne biti* njihova odnosa prema Bogu. Sve je na kocki. Vjerovati ili ne vjerovati. Čuvati vjeru i vjernost ili čuvati sebe. Isus ili ja.

Iskustvo Božje providnosti doveo ih je do vjernosti vjeri. Do čvrste vjere u dobrotu Božje volje. Nisu povjerovale u laž da je Bog zlonamjeran i nepravedan, a ovozemaljski život najvrjednije što imamo. Dobro su odigrale zadnje poteze u ovom kockanju ljudskom. Ali, njima su prethodili mnogobrojni dobri potezi svakoga dana. Nisu se prevarile kao Isusovi učenici koji nisu dugo shvaćali da im Isus nije došao ponuditi zemaljsko nego nebesko kraljevstvo. Marljivo su vršile volju Božju i darovale sve što imaju i što jesu da bi stekle Nebo.

Vjerujući Isusu, ne brinući za svoj ovozemaljski sutra, napustile su ovdašnji danas i ušle u vječni danas, u vječni dan. Kao u Isusovu slučaju, ne može se taj dan dogoditi bez njegova zla. Ni njih Božja providnost nije oslobođila toga zla, na način da se zlo *ne dogodi*, već pošto se dogodilo. Bile su oslobođene, kao i Isus, nakon što su pristale posve se smjestiti u Očeve ruke i učiniti onaj posljednji skok povjerenja u Božju dalekovidnost i dobrotu.

Kao što su Isusovi učenici teško učili, ni mi nismo puno brži usvojiti pouku. No s obzirom da ne znamo kada će doći naš dan – kao što ni Drinske mučenice nisu znale za svoj, ali su se pokazale spremnima – vrijeme je da se trgnemo i pokušamo odvagnuti kakva je naša spremnost na trpljenje i prihvatanje zla.

Možda je najlakši ispit onaj koji nam je najbliži: više ljubiti svoje neposredne bližnje. I puno će nam toga o nama samima biti jasnije. ☩

Blaženice u očima slikara

Razgovor s akademskim slikarom i kiparom Antonom Mamušom vodila Ljubica Pribanić

Gospodine Mamuša, recite nam za početak nešto o obitelji iz koje ste potekli.

Rođen sam na selu, u Bučićima kod Novog Travnika, u katoličkoj obitelji. Bilo nas je osmero djece, četiri sestre i četiri brata. Imali smo sretno djetinjstvo, iako smo živjeli veoma skromno. Roditelji su se dobro slagali i nikada kao djeca nismo čuli da raspravljaju žustrije ili se svađaju. Majci je ime Milka, a ocu Stipo. Ja sam rođen kao jedan od trojki. Sa mnom su rođena još dva brata koji su ubrzo nakon rođenja umrli. A ja sam Božjom providnošću ostao živ kako bih izvršio poslanje koje mi je Bog namijenio.

Umjetnički izričaj prije svega je pitanje talenta, dara, a tek onda obrazovanja. Kako i kada ste ga otkrili?

Bio sam drugi ili treći razred osnovne škole kada sam, gledajući jednu „svetu sliku“, nacrtao Krista. Učinio sam to radeći dugo i strpljivo kemijskom olovkom bez mogućnosti brisanja. Kada sam završio, videći veliku sličnost između moje slike i slike na zidu, osjećao sam se gotovo ushićeno. Da bih se majci pohvalio, zalijepio sam rad na vitrinu. No moja radost nije dugo trajala. Kad ju je majka ugledala, umjesto pohvale dobio sam dobre batine. Rekla mi je da se ne izrugujem sa svetinjom i da to više nikada ne radim.

Naravno da sam bio jako razočaran, ali ne za dugo. Znao sam da će to ponovno učiniti, jer sam osjećao neodoljivu potrebu za crtanjem. Ponovno sam nacrtao Krista i čekao trenutak kada će pokazati mami. Nisam morao dugo čekati. U našu kuću navratio je stric Bono kojega je moja majka jako poštovala. Iskoristio sam priliku da novi uradak ponovno zalijepim na isto vidljivo mjesto. Mama ga je odmah vidjela i namjeravala učiniti isto kao i prošli put. Međutim, stric je stao u moju obranu govoreći da moj rad zaslužuje pohvalu. Mama ga je čula i poslušala.

Batine koje sam prvi put dobio postale su moje najdraže batine, a moja majka je postala ona koja me zajedno s ocem molitvom i podrškom pratila u mom odrastanju i formiranju poziva umjetnika.

Znači, mogli bismo reći da Gospodin i krivim crtama ravno piše. Kako je teklo vaše školovanje i opredjeljenje za sakralnu umjetnost?

Bilo je poteškoća, neimaštine, ali Božja providnost me pratila. Nakon osnovne škole pohađao sam srednju umjetničku školu u Sarajevu, a zatim Akademiju likovnih umjetnosti – slikarski odsjek. Božji blagoslov pratio je mene i moju obitelji. A maminu šibu nikada neću zaboraviti. Sada znam da je to bilo upozorenje: kada slikam neki sakralni motiv trebam imati čvrstu vjeru, ufanje i ljubav u potpunom predanju radu da bih ga realizirao. To je ujedno bio trenutak, rekao bih, gotovo znak s Neba, koji me je odredio kao sakralnog umjetnika. To si dugo nisam osvijestio, pa čak ni kada sam već dobrano radio sakralne motive.

Najsretniji sam kada su komentari vjernika pozitivni i kada govore kako se pred slikom mogu moliti. No, bez čvrste vjere da mi Gospodin pomaže slika ne bi odražavala svetost koju vjernici prepoznaju.

Kako dolazite do inspiracije za svoja likovna djela? Talenat je nesumnjivo prisutan, no sigurno je i molitva sastavni dio pripreme za Vaša djela.

Inspiracija za sakralna djela je sveprisutna. I onda kada postoje kušnje i duhovne borbe, obratim se Isusu i zamolim da bude sa mnom. I On bude tu, zaštiti me i ja nastavim raditi. Ime Isusovo je zaštita protiv svakoga zla i svake kušnje.

Kada nisam siguran u svoje znanje o motivu koji slikam, uzmem Bibliju i pročitam, zamolim Isusa i svece da mi pomognu. Bez blagoslova djelo neće „zračiti“, niti biti vjernicima primjereno za štovanje. Cilj sakralne umjetnosti je prvotno slaviti Boga i služiti mu!

Drinskim mučenicama posvetili ste više umjetničkih radova, tako i sliku koja je na beatifikaciji bila otkrivena i kasnije postavljena u crkvu Kraljice sv. krunice na trajno čašćenje. Kako je došlo do Vaše suradnje sa sestrama i do upoznavanje sa životom Blaženica?

Da, više sam radova posvetio bl. Drinskim mučenicama. Moje upoznavanje s njihovim mučeništvom započelo je kad i moja suradnja sa sestrama Kćeri Božje ljubavi u Novom Travniku, gdje i sada živim. Usporedo sa završetkom gradnje nove crkve Presvetog Trojstva rađala se i potreba za gradnjom samostana i dječjeg vrtića. Sestra Kata Trbara naručila je sliku Blaženica i to je bio početak naše suradnje i moga upoznavanja sa životom sestara mučenica. Do tada nisam znao mnogo o njima, ali radeći na slikama sve sam više produbljivao spoznaju o njihovu svetom mučeništvu.

Izradio sam do sada četiri slike i tri vitraja koji prikazuju Blaženice. Moja povezanost s njima sve je više rasla sa svakim novim radom. Nastojim svakog 15. u mjesecu, kada je njihov mjesecni spomen, ići na sv. misu. A ponekad bih došao i ne znajući da je 15. u mjesecu, i to bi mi bilo jako dragو – kao da sam baš trebao doći. Tada bih se posebno utjecao njihovu zagovoru, donoseći pred njih različite potrebe. Jer znam da su snažne zagovornice!

Kako Vi kao umjetnik doživljavate Blaženice?

Često ih u mislima vidim kao pet Kristovih rana. Zamišljajući njihov put kroz hladnoću, muku i mržnju kojoj su bile izložene, pristupao sam radu na slici. Utjecao sam se Isusu i Mučenicama da mi pomognu oblikovati te misli u sliku. Potrebna je i nebeska pomoć, a ne uzdati se samo u vlastite sposobnosti. Želio sam Blaženice prikazati kao pobednice nad mržnjom i zlom, poniżne i jake u Kristu, obasjane snagom i svjetлом Duha Svetoga. A ono zemaljsko, zlo i sve nečisto neka odnese rijeka Drina. Tako bih želio da i vjernici osjete gledajući sliku Drinskih mučenica.

Koja vas se Blaženica posebno dojmila, ili je svaka od njih ostavila Vama neku poruku? O čemu ste razmišljali slikajući svaku pojedinu blaženicu?

Gledajući u likove sestara mogu reći ovo kao osobnu impresiju. Sestra Križina mi djeluje brižno i majčinski u svojoj brizi za druge. Sestra Jula izgleda sveto i ozbiljno istovremeno, pretpostavljam da je ozbiljnost proizšla iz nje-ne dužnosti poglavarice i obaveze prema samostanu, sestrama, siromašnima. Najmlađa s. Bernadeta zrači ljubavlju prema Kristu u potpunom predanju, s čvrstom vjerom u Božju providnost. Sestra Antonija je sva u čežnji za Kristo-vom ljubavlju, a s. Berchmana blagog i produhovljenog osmijeha.

Gledajući ih sve zajedno ne mogu se oteti dojmu njihove svetosti ostva-rene u zajedničkom mučeništvu za Krista Gospodina, ujedinjene u Njemu.

Što želite da vjernik iščita iz Vaših slika, mozaika i vitraja?

Kada vjernici pred slikom kažu da se mogu moliti, tada je umjetnik opravdao svoje poslanje, odnosno iskoristio je od Boga darovan talent za dobro drugih. Nije ga zakopao ni čuvao samo za sebe – jer slike su izložene za javno štovanje.

Stariji ljudi znaju reći da se pred „ovakvim Isusom“ mogu moliti. Sjećam se jednog oca koji je nosio malenog dječaka pokraj postaja križnog puta i kako se dječak rastužio, govoreći da mu je žao Isusa. Na svoj djetinji način doživio je Isusovu muku za spasenje ljudi.

Jednom prilikom poslije po-stavljanja i posvete mozaika Kri-stova uskrsnuća u našoj crkvi prišla mi je starija gospođa i pitala: „Jeste li Vi ovo radili?“ Odgovorio sam da jesam, malo se i bojeći što će reći. „Ma, ovo je ko u raju!“, rekla je, a zatim je dodala kako se lijepo osjeća u crkvi. Upravo je bio sunčan dan pa su veliki mozaik s pri-kazom Uskrslog Isusa, urađeni vitraji i križni put očito ostavili dobar dojam. Sve na slavu Božju.

Za kraj, koja je poruka Drinskih mučenica za današnje vrijeme? Što biste poručili mladima, obiteljima, štovateljima sestara mučenica?

Mučenice nas pozivaju da se ne bojimo, da budemo čvrsto naslonjeni na Isusa. Kao što je On, Otkupitelj, uznio svoj križ na Kalvariju i uskrsnuo, pokazujući nam tako put do uskrsnuća i otvarajući nam vrata neba, tako su i Drinske mučenice noseći svoj križ prema Kalvariji – Goraždu i Drini – pokazale da su doista Kćeri Božje ljubavi. Ljubeći Krista više od vlastitog života, položile su život za Njega.

One nam žele poručiti da tako i mi možemo nadići sve životne poteškoće i pobijediti svako zlo – ako smo u ljubavi s Isusom, Spasiteljem i Otkupiteljem. Poručuju nam da nosimo svoj križ s ljubavlju na životnoj Kalvariji do osobnog uskrsnuća u Kristu.

Poručuju nam da ljubimo i trpimo s ljubavlju jedni za druge. Ljubeći jedni druge, ljubimo Krista Gospodina i tako mu uzvraćamo ljubav. Bog je Ljubav i darovao nam je ljubav. Ljubav prašta, ljubav ljubi, daruje, trpi...

Ljubav je staza kojom nam je ići prema najvećoj Ljubavi, Kristu koji je put, istina i život! To je jedini ispravan put za sve naraštaje, za sva vremena, za svaki uzrast. Mislim da je to poruka Blaženica za današnje vrijeme.

Mučeništvo je zrak života kršćanina, kršćanske zajednice. Među nama će uvijek biti mučenika: to je znak da idemo Isusovim putem.

Kateheza pape Franje na općoj audijenciji 11. prosinca 2019.

Spomandan blaženih Drinskih mučenica

Spomandan naših Blaženica – sestara Jule, Berchmane, Krizine, Antonije i Bernadete – svečano je obilježen diljem Provincije u mjesnim Crkvama i u svim zajednicama sestara Kćeri Božje ljubavi koje su se za spomandan pripremale molitvenom trodnevnicom.

Gledale u Onoga koji ih je vodio

- Zagreb -

Na treću adventsku nedjelju, 15. prosinca 2019., u zagrebačkoj katedrali svečanu svetu misu predvodio je vlč. Jakov Rađa, povjerenik za pastoral duhovnih zvanja Zagrebačke nadbiskupije, u koncelebraciji s mons. Jurjom Bateljom i fra Zdravkom Lazićem.

Promišljajući o vremenu došašća i radosnom iščekivanju Boga koji dolazi, vlč. Rađa je propovijed započeo pitanjem što je prava radost. Osvrnuo se na naša srca koja su često slijepa, gluha, nijema i mrtva, nisu dovoljno usmjerena prema Bogu i ne poznaju cilj prema kojemu nam je ići. Zbog toga i gubimo radost u samima sebi i u odnosu s drugima. Bog vrlo često ne prebiva u našim srcima, gdje bi se htio „osjećati kao doma“, a upravo „vrijeme došašća je vrijeme kad mi ne idemo samo bliže Bogu, nego idući bliže Bogu idemo i bliže samima sebi“. Srca trebamo otvoriti kako bismo mogli prepoznati način na koji nas Bog posjećuje i u svakome se trenutku osloniti na njega.

I „blažene Drinske mučenice su se u svojoj situaciji oslanjale na Boga i svoje su povjerenje stavljale u Krista“, naglasio je vlč. Rađa. Ni u jednoj situaciji ne smijemo se obeshrabriti jer znamo da postoji Bog koji nam dolazi u susret. Jer „što je radost?“, pitao se propovjednik, te nastavio: „Vidjeti Boga u svakoj situaciji.“

Neka nam Bog udijeli milost u „ovom vremenu došašća živjeti kao što su živjele bl. Drinske mučenice, sestre koje su u teškoj situaciji gledale ne u ono što im se događalo nego u Krista; ne u one koji su ih progonili, nego u Onoga koji ih je vodio; ne u sebe i svoje slabosti, nego u Boga koji daje snagu onda kada si ti slab“, zaključio je vlč. Rađa.

Čudesnost Drinskih mučenica

- Sarajevo -

Ucrkvi Kraljice svete krunice u Sarajevu na spomendan Blažećica euharistijsko slavlje predvodio je biskup Ratko Perić u koncelebraciji s generalnim vikarom Vrhbosanske nadbiskupije Slađanom Čosićem, ravnateljem Caritasa Bosne i Hercegovine Tomom Kneževićem i s još četrnaest svećenika. Biskup je u propovijedi govorio o „čudesnosti Drinskih mučenica“, podsjetivši na povijest Družbe Kćeri Božje ljubavi i na karitativno djelovanje sestara mučenica u samostanu na Palama. Ovdje donosimo završni dio propovijedi.

„Što je sada potrebno da beatificirane mučenice budu kanonizirane? Potrebno je moliti se blaženim mučenicama na duhovne i tjelesne nakane.

Blažena s. Julo, dugogodišnja predstojnica i mučenice, izmoli od Oca nebeskoga svim predstojnicama, poglavarima i poglavaricama u Crkvi u Hrvata, milost razborita i hrabri vodstva zajednicom po Duhu Svetom!

Blažena s. Berchmano, vjeroučiteljice i mučenice, zagovaraj kod Boga svoju Austriju i Crkvu u njoj da kler i puk ostanu vjerni Kristu Isusu i njegovo zapovjedi ljubavi!

Blažena s. Krizino, mučenice, isprosi od Boga brojna duhovna zvanja u svome slovenskom narodu: i svećenička, i redovnička – muška i ženska!

Blažena s. Antonijo, mučenice, Bogu preporuči sve redovništvo i u svojoj Sloveniji i u ovoj Bosni i Hercegovini da svi ostanu vjerni svojim zavjetima!

Blažena s. Bernadeto, mučenice, posreduj svojim molitvama kod Presvetoga Trojstva da i tvoj mađarski narod iz kojega si potekla, i hrvatski narod u kojem si živjela, osjete ljubav Oca nebeskoga u svome životu!“

Biskup Perić je istaknuo da su za kanonizaciju potrebna čudesna, fizička ozdravljenja, koja Sveta Stolica proučava i priznaje, te zaključio: „Nije važno koliko su živjele, nego kako su živjele. A živjele su tako da ih je Bog našao dostoјnjima mučeništva. Neka Bog po njihovoj žrtvi pogleda na sve naše životne potrebe!“

Hrabrost vjere

- *Goražde* -

Ukapelici svetog Dominika u Goraždu svečano misno slavlje na spomendan blaženih mučenica predvodio je kardinal Vinko Puljić, u zajedništvu s dvojicom biskupa, Ratkom Perićem i Tomom Vukšićem, domaćim župnikom Josipom Tadićem i s još nekoliko svećenika. Moliti zagovor Blaženica na mjesto i u gradnju njihova mučeništva došle su i sestre iz Sarajeva te vjernici iz Sarajeva, Višteza, Novog Travnika i Tuzle.

Kardinal je u propovijedi podsjetio na životni put i svetost Drinskih mučenica koje nas potiču na spremnost ostati Bogu vjerni i uz cijenu trpljenja. Nadahnjujući se na riječima proroka Izajie: „Recite preplašenim srcima: ‘Budite jaki, ne bojte se! Evo Boga vašega... on sam hita da nas spasi!““, kardinal Puljić je istaknuo: „Ta riječ tako divno odjekuje u svim vremenima, a pogotovo u nesigurnim vremenima, u našim današnjim vremenima kada svi pomalo osjećamo strah i neizvjesnost.“

Zato „biti hrabar znači imati pouzdanje u Boga“, kao što nam to svjedoči sv. Ivan Krstitelj, o kojem govori evanđelje dana, i Drinske mučenice. Svi koji su se opredijelili za

Boga živjeli su i iskusili hrabrost vjere, koja im je pomogla da ostanu vjerni do kraja. Tim je riječima kardinal Puljić potaknuo sve prisutne da se na ovom mjestu svjedočenja blaženih sestara ohrabre za svjedočenje vjere u današnjem vremenu.

Poslije mise kod spomen obilježja vijence su položili i predstavnici Pравославне crkve i Islamske zajednice, te izaslanici gradske i općinske vlasti. Tom je prigodom najavlјena i gradnja crkve posvećene blaženim Drinskim mučenicama u neposrednoj blizini spomen obilježja. ☩

Veličina s. Jule u svakodnevnoj vjernosti Kristu

- Staro Petrovo Selo -

Urođnoj župi blažene s. Jule, u Starom Petrovom Selu, euharistijsko slavlje o spomendanu Drinskih mučenica, 15. prosinca 2019., predvodio je požeški biskup Antun Škvorčević u koncelebraciji s domaćim župnikom Ivanom Nikolićem i nekoliko svećenika. Na svetoj misi bila je nazočna provincijalna glavarića s. Gordana Igrec sa sestrama iz Zagreba i Pleternice. Biskup je potaknuo okupljene da se po primjeru i zagovoru Blaženica obnove u postojanosti vjere te je životom svjedoče. U propovijedi se osvrnuo na Ivana Krstitelja, čovjeka posvemašnje vjernosti Bogu po svojoj dobro oblikovanoj savjesti i po opredjeljenjima svoje slobode za vrijednosti koje su vječne, te je bio spreman to posvjedočiti i žrtvom vlastitog života. Nije se dao slomiti progonom onodobnih moćnika, nego je očekivao spas od Boga. U Isusu je prepoznao

Jaganjca Božjega po kojem će ljudi biti ozdravljeni od svoje ranjenosti zlom i smrću i u kojem će biti ostvarene sve njihove nade.

Naglasio je kako površno gledajući život blažene Jule u njezinoj skromnosti nema ničega izvanrednoga. Sva veličina njezina života jest u svakodnevnoj vjernosti Isusu Kristu, ponajprije u obitelji, a potom u redovništvu.

Vjernost je njezino blago s kojim je dosegla vječnost. Ona je radije prihvatile da bude bačena u nabujalu rijeku i ondje umre mučeničkom smrću, nego da izda svoju vjernost Bogu.

U Božjim smo rukama
i on zna najbolje što je za nas dobro.
s. Jula

Trostruko slavlje

- Veliki Grđevac -

Na sam spomendan bl. Drinskih mučenica u Velikom Grđevcu, rodnom mjestu najmlađe mučenice blažene s. Bernadete Banja, bilo je trostruko slavlje: proslava spomen-dana, deseta obljetnica osnutka Bjelovarsko-križevačke biskupije i biskupijski dan posvećenog života.

Prije svečanog euharistijskog slavlja, u Bjelovaru je upriličen susret redovnica te Biskupije s biskupom Vjekoslavom Huzjakom, koji im je zahvalio na njihovu predanom radu i svjedočenju. Tom prigodom s. Ozana Krajačić održala je kratko izlaganje o aktualnim porukama koje iščitavamo iz života sestara mučenica.

Nakon tog susreta, slavlje je nastavljeno u Velikom Grđevcu. Svečanom ulaznom procesijom započela je sveta misa koju je predvodio biskup Huzjak u zajedništvu sa svećenicima,

đakonima, bogoslovima i sjemeništarcima. Na misi su uz brojne vjernike prisustvovali i sestre Kćeri Božje ljubavi iz Granešine i Križevaca.

U propovijedi biskup je naglasio da su blažene Drinske mučenice poput starozavjetnih proroka za koje je Isus rekao svojim suvremenicima da su ih njihovi oci ubijali. Zašto? Ubijali su ih zato što su im smetali jer su bili glas istine, glas Božji.

Sestre mučenice živjele su za vrijeme rata u neljudskom okruženju, no ostale su s ljudima kao „glas koji viče u pustinji“, postojane do kraja, poput svetog Ivana Krstitelja. Biskup je potaknuo sve vjernike da i danas, kada vlada novo paganstvo, budu proroci, „glas koji viče“. Svjedočanstvom svog života ljude bismo trebali voditi Bogu, a u tome su nam Blaženice uzor.

Živjele u snazi euharistije

- Šmarjeta, Slovenija -

Unašoj župi u Šmarjeti spomen-dan bl. Drinskih mučenica obilježili smo cjelodnevnim euharistij-skim klanjanjem. U popodnevним satima bila je zajednička pobožnost Blaženicama koju je predvodio isusovac p. Tomaž Podobnik u zajedništvu sa šestero svećenika. Nakon molitve litanija i blagoslova s Presvetim, slavili smo svetu misu.

U propovijedi p. Tomaž je istaknuo važnost nedjelje, dana Gospodnjeg. Blažene mučenice su u nedjeljnoj i svakodnevnoj euharistiji crpile snagu i svjetlo za život. Riječ Božja, koju slušamo na misi, bila je njihova duhovna hrana. Preko nje Bog govori našim srcima. Božje srce govori ljudskom srcu, kako kaže sv. kardinal Newman. Blaženice su živjele po Božjoj riječi. Srce Božje oblikovalo je njihova srca te su tu Božju ljubav posvuda nosile.

U euharistiji Bog ih je hranio i jačao. U snazi euharistije sestre su živjele svoju vjernost Kristu. U snazi euharistije donosile su svjetlo i snagu ljudima. U snazi euharistije ustrajale su na križnom putu do Goražda i podnijele onaj sudbonosni skok kroz prozor. U snazi euharistije podnijele su smrtonosne ubode nožem i mučeničku smrt.

Čovjek bez svete mise ne može živjeti, ne može preživjeti u tom svijetu. Jer kako ćemo donositi drugima svjetlo ako sami ne prilazimo Isusu, Svjetlu? Kako biti vjeran u svom životnom zvanju kada nas društvo uvjerava da vjernost nije bitna? Kako donositi svjetlo ovome svijetu koji nam govori da je tama bolja? Isus nas poziva da dođemo k njemu da bi mogao dotaknuti naša srca i ući u naš život. „Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti“ (Mt 11,28).

Drinske mučenice svaki su dan dolazile k Isusu i od njega prima-le snagu za vjernost. Neka nas njihov primjer potakne da shvatimo vrijednost mise kako bismo, nahra-njeni euharistijskim kruhom i Božjom riječju, mogli donositi svjetlo današnjem svijetu.

vlč. Andrey Golčnik

Pravi primjer kršćanske ljubavi

- Sisak -

Spomandan Blaženica, 15. prosinca, svečano je proslavljen u Sisku, u katedrali Uzvišenja svetog Križa svetom misom koju je predvodio biskup Vlado Košić. U propovijedi je povezao Nedjelju Caritasa sa životom sestara mučenica koji nije bio drugo nego pravi primjer kršćanske ljubavi. „A kako im je uzvraćeno? Dom su im spalili, a njih tjerali da preko Romanijske po snijegu pješače do Goražda gdje su ih ti njihovi mučitelji, četnici ubili. One su nam baš pravi primjer caritasa, ljubavi prema bližnjemu,“ rekao je biskup, te je dodao: „One su bile obične sestre, u jednostavnosti svoga redovničkog života činile su male i jednostavne stvari, brinule su za djecu i siromašne ljude, njihov dom bio je utočište siromaha. I mi smo pozvani brinuti za našu potrebitu braću i sestre, biti im blizu, pomagati onima koji trebaju našu pomoći i utjehu.“

Poticaj na devetnicu

U župi sv. Josipa na Mertojaku u Splitu, čije su suzaštitnice Drinske mučenice, svetu misu o njihovu spomendanu predvodio je župnik don Vjenceslav Kujundžić, istaknuvši da župa ima moćne zagovornice u koje se mogu pouzdati svi, posebno obitelji. Zagovor Mučenica tražila je ovdje i učiteljica Mirela M., iz susjedne župe. Ona svjedoči:

Razmišljajući o Božjoj mudroj providnosti za moj život, ali i o mome ograničenom pouzdanju u njegovu volju, sjetih se njih, blaženih Drinskih mučenica. Preko njih ču najlakše do Tebe, Gospodine! I osjetih kako me privlače, kako me dižu iz tjeskobe, kako me opominju kada osuđujem druge, kako me upućuju na poniznost i poučljivost! I gle, danas je 6. prosinca 2019. godine. Poći ču na devetnicu uoči njihovog blagdana. U znak zahvalnosti hitam upravo u susjednu župu gdje je njihova slika. Blažene Drinske mučenice, pomozite nam da neprestano rastemo u vjeri!

Cvjetale gdje ih je Božja providnost posijala

Spomandan je svečano proslavljen i u samostanu blaženih Drinskih mučenica u Novom Travniku. U samostanskoj kapeli svetu misu predvodio je provincijal Bosne Srebrenе fra Jozo Marinčić. U propovijedi je naglasio da nas spomandan sestara mučenica potiče da „sa svom ozbiljnošću shvatimo, prihvatimo i u životu ostvarujemo ona tri glavna cilja redovničkog života, a to su: sa zahvalnošću gledati na prošlost, oduševljeno živjeti sadašnjost, s nadom prigrlići budućnost“.

Iako nam prošlost nije bila laka, bila je od Boga blagoslovljena, rekao je fra Jozo, i zato trebamo na njoj Bogu zahvaliti. Ratna i poratna stradanja bila su ponekad „polagano mučeništvo, u kojem su se naše sestre i naša braća pokazali dostojni svoga kršćanskog i redovničkog imena i poziva“, rekao je propovjednik, te nas pozivaju na naslijedovanje.

Sestre mučenice živjele su oduševljeno svoju sadašnjost, pa i usred ratnih opasnosti. Nisu htjele ići na sigurnija mjesta, već su „željele rasti, cvjetati i plodove davati ondje gdje ih je Božja providnost posijala, jer su i pripadale Provinciji Božje providnosti“.

S nadom su prigrlile i svoju krajnje neizvjesnu budućnost, svjesne da je njihov život u Božjoj ruci. Bog ih je „po križu mučeništva doveo u svoje kraljevstvo i učinio ih blaženima za sva vremena“, zaključio je fra Jozo.

Prepusti Gospodinu putove svoje, u njega se uzdaj i on će sve voditi.

Ps 37,5

Pola stoljeća u zagrebačkoj katedrali

Usrijedu 28. kolovoza 2019. navršilo se pedeset godina da s. Mihovila Kamber, članica Družbe Kćeri Božje ljubavi, u zagrebačkoj katedrali djeluje kao sakristanka, te je tom prigodom razgovor s njom objavljen u Glasu Koncila. Sestra Mihovila je jedinstveni svjedok velikih crkvenih događanja u Zagrebačkoj nadbiskupiji, važnih za cijeli hrvatski narod.

Od sakristanskih poslova najdraže joj je kićenje i spremanje glavnoga oltara i groba bl. Alojzija Stepinca, koji je 1945. doveo sestre Kćeri Božje ljubavi u službu u zagrebačku katedralu. Od 1969. sestra je svjedok trajnih vjerničkih pohoda na Stepinčev grob te ističe da broj molitelja na njegovu grobu trajno raste. I ona je velika štovateljica Blaženika.

Pohodi svetog pape Ivana Pavla II. i pape Benedikta XVI. Zagrebu, ostavili su na nju snažan dojam, a osobito prvi pohod pape Wojtyle ratne 1994. godine. Gotovo trideset godina s osobitim je marom i radošću posluživala nadbiskupu kardinalu Franji Kuhariću. Svjedoči da ju je posebno dojmila njegova jednostavnost, skromnost, duboka vjera i duhovnost. Uvjerena je da je zasluzio da bude uzdignut na čast oltara te se na tu nakanu rado i moli.

Rad u sakristiji uključuje i brojne susrete i razgovore s vjernicima i prolaznicima. Tako je s. Mihovila kroz 50 godina uvijek bila spremna saslušati ljude s različitim duhovnim tjeskobama, ranama i pitanjima, iskazati im pažnju ili pružiti savjet i ohrabrenje. Taj vid apostolata posebno joj donosi radost i ispunjenje.

Sestra Mihovila svjedoči: „Zagrebačka katedrala moj je drugi dragi dom! Zahvaljujem dragom Bogu i svojim poglavarcama što sam mogla pola stoljeća služiti u Stepinčevoj katedrali. Molim Boga da mi podari zdravlje da još mogu služiti Crkvi i hrvatskomu narodu.“

Susret dječjih zborova na Palama

s. M. Antonija Lučić, FDC

Dana 28. rujna 2019. na Palama je održan susret dječjih crkvenih zborova koje vode sestre Kćeri Božje ljubavi. Na susretu je sudjelovalo 90-ero djece iz Bistrice, Novog Travnika, Travnika i Viteza. Susret je započeo poticajnim mislima o životu sestara mučenica i svetom misom koju je predvodio vlač. Ljubo Zelenika, odgojitelj u internatu KŠC-a u Sarajevu.

U propovijedi je sestre mučenice usporedio s pčelama, te je rekao: „Došli smo ovdje na mjesto Pale gdje ima prelijepog cvijeća, a bilo je i pčela – to su bile blažene Drinske mučenice. One su svojim životom tražile, gledale i radile ono što je lijepo za ljude, ono što je dobro za ljude i dobro za Boga. Nikome nisu željele loše, nikome se nisu rugale, činile su ne ono što su morale, nego sve ono što su mogle. I vas mogu usporediti s pčelama jer ste aktivni u zboru svojih župa, i to su lijepi cvjetovi na koje vi kao pčele slijecete.“

Potaknuo je djecu da, po primjeru Blaženica, budu pčele i da se nikada ne odvoje od Isusa. Nakon svete mise svaki se zbor predstavio jednom pjesmom, a radosno druženje nastavljeno je kroz igru.

Na povratku kućama djeca su posjetila mjesto gdje je nekada bio samostan sestara mučenica, moleći njihov zagovor za otvoreno srce prema svima. ☩

Svečana dodjela nagrade rizničarki s. Lini

Svečanost dodjele „Nagrade Vicko Andrić“ za izvanredna postignuća na području zaštite kulturne baštine u Hrvatskoj održana je u okviru obilježavanja manifestacije „Dani europske baštine“ u utorak, 17. rujna 2019. u muzeju Mimara. Nagrada za doprinos lokalnoj zajednici za 2018. dodijeljena je i članici Družbe Kćeri Božje ljubavi s. Lini Plukavec, rizničarki u zagrebačkoj katedrali od 1986., a nagradu joj je uručila ministrica kulture Nina Obuljen Koržinek. Posebno je istaknut doprinos s. Line u pripremama izložbi tijekom posjeta Hrvatskoj pape Ivana Pavla II. i Benedikta XVI. Radila je i na spomen-zbirci bl. Alojzija Stepinca te surađivala s brojnim institucijama i pojedincima tijekom desetljeća rada u Zagrebu i Europi.

Vitraji hrvatskih svetaca i blaženika u Korčuli

U novoizgrađenoj crkvi sv. Antuna u Korčuli početkom ožujka 2019. postavljen je posljednji od dvanaest vitraja koji prikazuju hrvatske svece i blaženike. Na jednom od dvanaest velikih prozora ugrađen je i vitraj s prikazom blaženih Drinskih mučenica.

Župnik don Frano Kuraja, začetnik ideje o postavljanju vitraja s „domaćim“ duhovnim velikanima, ističe da je vitrajima htio „pokazati kako hrvatski narod ima svoje svece i blaženike u koje se može ugledati“. U crkvi je postavljen i vitraj Ivana Pavla II., velikog prijatelja hrvatskog naroda, koji je 2003., u Dubrovniku, proglašio blaženom Mariju Propetog Petković. Autor likovnog rješenja vitraja je Robert Mijalić, akademski slikar iz Rijeke.

Hodočašće vjernika iz Velikog Grđevca i okolice

Trideset i tri župljana iz Velikog Grđevca, zajedno s vjernicima iz Bjelovara, Garešnice, Grubišnog Polja, Ladislava, Velike Pisanice i Zagreba, hodočastili su 9. i 10. studenoga 2019. u Sarajevo, Pale i Goražde pod vodstvom župnika Mije Posavca, s. Ozane i s. Danijele. Donosimo dio iz izvješća Anite Blažeković.

Prvo zaustavljanje je u Godinjaku, rodnom selu s. Jule Ivanišević. Ugodne novosti: mještani Godinjaka namjeravaju ostvariti izuzetan pothvat – izgraditi spomen-kuću s. Jule. Potajno se nadamo kako će se sličan pothvat ostvariti i u Velikom Grđevcu, rodnom mjestu naše bl. Bernadete Banje. Čuli smo i zanimljivosti o bl. Juli i njenom putu u Družbu Kćeri Božje ljubavi. Naime, majka ju nije pustila u samostan, nadajući se kako će je u starosti njegovati upravo ruke voljene i poslušne kćeri Kate. No, majčina smrt (nakon dvije godine) otvorila je Kati vrata samostana te ona postade s. Jula.

Biti na mjestu njihova stradanja, posebno je iskustvo koje otvara nove vidike i spoznaje vezane za živote naših mučenica, ali i živote nas samih. Pomaže nam otkriti naše slabosti, strahove, neodlučnosti. Pomaže nam napraviti određene iskorake. Ostaju nam otvorena pitanja: jesmo li svjesni duhovnog kapitala kojeg imamo u našoj s. Bernadeti i ostalim mučenicama? Koristimo li se njihovim moćnim zagоворom u našim životima? Na povratku s hodočašća upečatljiva su bila mnogobrojna svjedočanstva koja smo izrekli u autobusu te potvrdili moćan zagовор Drinskih mučenica. 🙏

Svjedočanstva hodočasnika

Našla mir nakon gubitka voljene osobe

Ulazim u sobu mučeništva, molitva, tišina, pogled kroz prozor, teško mi je. Promatram unuka Filipa, po drugi put ide u red da pogleda kroz prozor i postavlja mi radoznala pitanja. Fran mi nekako neobičan, bježi u prve redove gdje su časne da upije sve pojedinosti. Put u Sarajevo me puno promijenio. Našla sam mir nakon samoće, žalosti i gubitka voljene osobe. Blažica K.

Molila osobito za našu djecu i mlade

Kada sam u Goraždu hodala tlom kojim su one nekad koračale, moje je srce ubrzano kucalo jer sam posebno osjećala njihovu blizinu. Istovremeno sam osjećala tugu zbog patnje i boli koju su morale trpjeti, a s druge strane sreću zbog njihove toliko jake vjere, hrabrosti i ljubavi. Molila sam Drinske mučenice da i nas jačaju u vjeri na našem životnom putu, a osobito za našu djecu i mlade koji svakodnevno nailaze na kušnje i poteškoće u današnjem vremenu...

Mene je судбина dovela u Veliki Grđevac i redovito idem u crkvu u kojoj je odrastala naša blažena Bernadeta. Zahvalujem Bogu na tom daru jer je veliki blagoslov imati takav uzor u vjeri i ljubavi i vjernosti. Finka M.

Proći kroz veliku tajnu njihove žrtve i ljubavi za Krista

U meni radost zbog odlaska na hodočašće Putevima Drinskih mučenica: moći ponovno proći kroz veliku tajnu njihove žrtve i ljubavi za Krista. Najviše me uvijek dirne njihova četverodnevna kalvarija koju su prošle hodajući kroz snježnu Romaniju, a nijednog trena nisu izgubile dostojanstvo i vjeru u Spasitelja. Nisu molile milost od svog progonitelja, samo su zazivale: „Isuse, spasi nas!“ U prostoriji mučeništva zastajem u tišini i ponizno se klanjam veličini njihova djela. Blažene sestre mučenice, molite za nas i budite nam primjer kako se ljubi Krista i brata čovjeka. Julijana D.

Slušajući njihov križni put, molim samo za snagu

Na hodočašće krenuh srcem velikim ko kuća. Kćer me pozvala. Srela svoju mještanku koju nisam vidjela 35 godina. Krenuh da molim i izmolim ozdravljenje od teške bolesti. Slušajući njihov križni put, molim samo za snagu da izdržimo sve što nam je Bog stavio na put. Vjerujem i molim. S. D.

Da budu jaki kao što su one bile

Ovo hodočašće sam molila za ozdravljenje jedne bliske osobe. Molila sam da joj blažene sestre daju snage pred svim nedaćama i borbama koje slijede, kao i njezinoj obitelji. Da budu jaki kao što su one bile. Kao što rekoh, stojeci pred prozorom, osjećajući toplinu i mir u srcu i duši, voljela bih da svi ljudi to osjete kroz svoj život. Hvala vam, blažene sestre, što sam doživjela mali djelić vaše priče i nesebične ljubavi prema Isusu Kristu. A. A.

Kako dijete voditi putem odrastanja

Razmišljala sam o polasku i dvoumila se jer još osjećam posljedice slomljene noge, ali nešto je u meni tražilo da krenem. Povela sam i desetogodišnjeg sina. Mogu posvjedočiti da nam je ovo bilo jedno od najljepših zajedničkih

putovanja. Bolove i nelagodu tijekom cijelog puta nisam primijetila. Dok smo u tišini, sa svojim molitvama i mislima svi skupa stajali u sobi zatočeništva mučenica u Goraždu, osjetila sam neopisivi mir i sigurnost. Zazivala sam blažene mučenice da se tako zauvijek osjećam uz svoje dijete. U tim mislima sam pogledom tražila svojeg dječačića i ugledavši ga sklopljenih očiju i prekriženih ručica, jednostavno su mi potekle suze.

Često razmišljam o tome kako dijete voditi putem odrastanja, zaštititi ga, a opet ga opomenuti i upozoriti na opasnosti. Molim dragog Boga i blažene Drinske mučenice da mi dadu snage za to. Mislim da mi koji smo bili na hodočašću trebamo prepričavati to onima koji nisu bili i na sljedeće hodočašće povesti barem još jednu osobu. N. N.

Putevima vjernih Božjih odabranica

s. M. Antonija Lučić, FDC

Župe Presvetog Trojstva u Novom Travniku, čije su suzaštitnice blažene Drinske mučenice, organizirala je hodočašće putevima tih Božjih odabranica 14. rujna 2019., a njima su se pridružili i ostali vjernici iz Novog Travnika i Sarajeva. Hodočašće je bilo ujedno duhovna priprava za proslavu suzaštitnica župe koja se u ovoj župi obilježava na dan njihove beatifikacije 24. rujna.

Hodočasnici su posjetili sveta mjesta vezana uz živote sestara blaženica. Prvo mjesto molitve bilo je svetište Drinskih mučenica, crkva Kraljice sv. krunice u Sarajevu. Svetu misu predvodio je vlč. Vinko Radić, a nakon zajedničke molitve pred slikom sestara mučenica riječi dobrodošlice uputila im je kućna predstojnica s. Ljilja Martić.

U Goraždu, mjestu gdje su Mučenice vlastitom krvljvu potvrdile svoju

vjernost Kristu, hodočasnici su vapili da blažene sestre zagovaraju njih i njihove obitelji, da im izmole te se i u njihova srca i usta utisne posljednji molitveni zaziv mučenica: *Isuse, spasi nas!* Zatim ih je put vodio do Pala gdje su Blaženice u tišini Božje prisutnosti predavale Bogu svoje zavjete i vapaje.

Hodočašće je završilo posjetom župi u Kaknju, gdje je hodočasnike srdačno dočekao župnik don Žarko Vujica i sestre koje tu djeluju. Zajedno su posjetili spomen obilježje ubijenoj s. Danki Jurčević.

Svjedočanstva o primljenim milostima

Spašena pogibije s grupom ljudi, otkrivena ranija bolest i spriječeno dalje stradanje našeg kraja

Ovim putem želim prenijeti svjedočanstvo o zadobivenim milostima po zagovoru blaženih Drinskih mučenica. Riječ je o strašnom događaju u našem kraju, koji se čudesno ipak dobro završio, po posebnoj milosti Božjoj.

Vraćajući se s posla autobusom imali smo direktan sudar s kamionom, pri čemu sam snažno bačena na pod, u trenu oslijepila i doslovno ostala bez daha. Autobus je, i nakon sudara, nastavio juriti i strmoglavo je srljao ravno u rijeku. Zario se u šljunkovitu suprotnu obalu, tik ispred betonske podzide.

Bogu hvala, svih petero smo preživjeli. Na cesti je stajala skamenjena masa svijeta. Prevezeni smo u bolnicu u Travnik. Osjećala sam teško stanje u svom tijelu, a u isto vrijeme pratio me mir u duši. Vodio me neobičan osjećaj da me Bog ne bi ostavio u toj muci, a da mi nešto nije dao za što će se uhvatiti, kao pomoć, oslonac. Tražeći među svetim zagovornicima nekoga kome bih se posebno preporučila u molitvu, odjednom sam prepoznala to što mi je poslano i uhvatila se za te spasonosne ruke pomoći, a to su bile bl. Drinske mučenice. Često sam čitala o njima i razmišljala o strašnom mučeništvu koje su podnijele vjerne Bogu sve do smrti. I baš tad su mi poslane kao svjetlo u toj tamnoj noći i putokaz i potpora u neizvjesnoj borbi. Bolovi su mi postali podnošljiviji i spremnije sam sve izdržavala.

Nakon otpuštanja iz bolnice, ponovno sam primljena kao hitan slučaj. Snimak prsnog koša bio je toliko kaotičan da se nije mogao očitati pa se tražio hitan CT i PET-CT po terminu. Prema nalazima, ukupno stanje mog prsnog koša bilo je: slomljena lijeva ramena kost, slomljeno osam rebara; napukla prsna kost, a iza nje tumor otprilike veličine srca, skriven nalegao na srce i velike krvne sudove; srce zarotirano desno; tri metastaze na desnom plućnom krilu, a mrlja na lijevom ramenu kao metastaza; izljevala mi se krv u prsni koš i neke druge tečnosti; na lijevoj natkoljenici razbijena lijeva arkada... Teško se krećući, davala sam bliju sliku same sebe, nimalo obećavajući. Ali i dalje sam sve predavala u Božje ruke, svjesna da sam preživjela samo njegovom milošću i po zagovoru Drinskih mučenica.

Zahvalna sam Bogu što mi je pri stradanju razotkrivena ranija bolest koja mi je potajno prijetila. Dakle, ne samo da sam preživjela, nego sam dobila novu šansu da se liječim. Nalazi su pokazali da se radi o istom zločudnom tumoru kakav sam već operirala i koji se zbog opasnog položaja nije mogao niti smio operirati, te sam hitno poslana na kemoterapije. (...)

Blizu našeg mjesta stradanja nalazi se benzinska pumpa, te tri stuba od kojih srednji vodi električnu energiju visokog napona, i tu do njih je blizu most na drugoj cesti. Kad je došla vijest kojom je čudesnom putanjom autobus projurio, ostala sam zatečena. Naime, u trenutku sudara autobus je zakrenuo desno i tako izbjegao benzinsku pumpu na samo nekoliko metara ispred, te velikom brzinom vozio u suprotnom smjeru i skrenuvši lijevo između dva stuba i ne okrznuvši ih, ostavljajući s desne strane tu još jedan betonski stub i most, sjurio se u riječno korito i zaustavio kako sam već opisala. Istodobno sam čula i drugu vijest, a to je – da je u trenutku sudara volan autobraza izgubio kontrolu, a vozaču se nogu zaglavila na gasu, te je time još više pojačavana ta nekontrolirana, divlja jurnjava. Saznavši da je autobus jurio bez ikakve kontrole i još s dodanim gasom, bila sam ganuta tolikom Božjom milošću.

U neposrednoj blizini tog mjesta događanja nalazi se crkva Presvetog Trojstva gdje se Drinske mučenice slave kao drugotni patron župe. Upravo je bila trodnevница i priprema za tu proslavu. Često tamo idem na večernje svete mise, a svakog 15. u mjesecu mole se litanije ispred slike sestara mučenica. Duboko sam uvjerenja da smo po zagovoru tih divnih redovnica zadobili ovo obilje milosti Božje u spašavanju naše grupe te je uopće cijeli kraj sačuvan kobi koja se toga dana nadvila nad njim. Čvrsto vjerujem da nam je blizina tog svetišta bila moćna zaštita u velikoj opasnosti i prijetećoj pogibelji. Nikako drugačije se ne bismo mogli spasiti, osim po čudesnoj milosti Božjoj.

Sve napisano potkrijepljeno je medicinskom dokumentacijom koju pri-lažem samo s jednim ciljem i željom: da sve ohrabrim, jer Bog nas bezgranično ljubi i uvijek bdije nad nama te i zlo okrene na naše dobro. U toj neizmjernoj ljubavi dao nam je i svete zagovornike, kao što sam ovdje posvjedočila da su meni i ljudima oko mene bile izuzetna pomoć i velike zagovornice blažene Drinske mučenice.

Katica B., Novi Travnik

„Molite se Drinskim mučenicama!“

Rođena sam u Letnici na Kosovu, a u Dugo Selo doselili smo 1988. godine. Želim posvjedočiti o primljenim milostima po zagovoru Drinskih mučenica. Imam sedmero djece, pet kćeri i dva sina. Kći Kata, majka šestero djece, teško se razboljela u svojoj 42. godini života. Bolest je počela teškim kašljem i liječnici su rekli da je bronhitis. Jednog se dana srušila i izgubila je svijest. Hitno je odvezena u bolnicu. Oduzeo joj se govor i pala je u komu. Počela sam postiti, moliti i hodočastiti na razna mjesta. Kata je tri mjeseca bila na respiratoru. Liječnici su mi rekli: „Pripremite se na najgore.“ Prije toga su mi rekli da, ako i ostane živa, neće ništa pamtiti.

U listopadu se molila krunica u našoj crkvi i ja sam zamolila s. Ines da moli za moju Katu. Bila sam zaplakana pa su mi ljudi prilazili i pitali što se dogodilo. Rekla sam da mi je kći teško bolesna. Tada mi je jedna župljanka savjetovala: „Molite se Drinskim mučenicama!“ Čula sam za njih, ali im se do tada nisam molila. Dobila sam odmah sličicu mučenica i počela svaki dan moliti molitvu i litanije. Moja je kći Kata za Božić puštena iz bolnice. Pamćenje potpuno u redu! Čvrsto sam uvjerena da su joj Drinske mučenice pomogle! Nastavila sam im se moliti čitavu sljedeću godinu u znak zahvale za primljenu milost.

Primila sam još jednu milost. Druga moja kći imala je 29 godina i ja sam molila Mučenice da joj pomognu pronaći dobrog supruga i osnovati obitelj. Nakon godinu i pol moja je molitva bila uslišana. Danas je moja kći supruga i majka troje djece. Vjerujem u moćni zagovor Drinskih mučenica! Od prve primljene milosti, svaki dan im se molim i zahvaljujem za sve što po njihovu zagovoru primaju svi članovi moje obitelji.

Marija G., Dugo Selo

Molio devetnicu i izmolio posao

Drage sestre, šaljem vam izjavu, svjedočanstvo o zadobivenoj milosti po zagovoru blaženih Drinskih mučenica. Naime, u vremenu od 7. do 15. prosinca 2019. molio sam molitvu navedenu na poleđini sličice Drinskih mučenica i litanije koje sam pronašao na internetu. Molio sam za posao za jednu blisku osobu koja je prekinula raniji posao u sedmom mjesecu ove godine i koja je tražila novi posao.

I eto, dogodilo se da je dotična osoba sklopila novi ugovor o radu na drugom radnom mjestu i u drugom gradu (u tijeku te devetnice) dana 12.

prosinca, a na posao je stupila prvi put baš na blagdan blaženih Drinskih mučenica i to u nedjelju 15. prosinca 2019. godine.

Po svemu što sam mogao vidjeti i razumjeti, nemam nimalo sumnje da se ovdje radilo o čudesnom uslišanju molitve po zagovoru blaženih Drinskih mučenica te vam to ovim putem želim i priopćiti, kako je to i zamoljeno uz zagovornu molitvu na sličici Blaženica.

Joško B., Zagreb

Molila sam molitvu bl. Drinskim mučenicama godinu dana za jednu osobu, da ozdravi i da rodi dijete. Zahvaljujem Bogu i ovim Božjim službenicama: postala je majka, rodila je djevojčicu. Još jednom od srca zahvaljujem Bogu i moćnom zagovoru blaženih mučenica na uslišanoj molitvi. N.N.

Po njihovu moćnom zagovoru mnogi su čudesno uslišani u svojim životnim nevoljama, kao i ja, zahvalni sportaš. M.T.

Hvala vam, blažene Drinske mučenice, na vašem zagovoru i na svim milostima koje prima čitava moja obitelj. Čuvajte nas i dalje i štitite od svakoga zla! N. N.

Takvu ljubav trebamo i danas

Tko je moj bližnji, vi pitale niste,
a svakom ste vrata i srce otvarale.
U svome ste domu utočište blago
i ozračje ljubavi i mira stvarale.

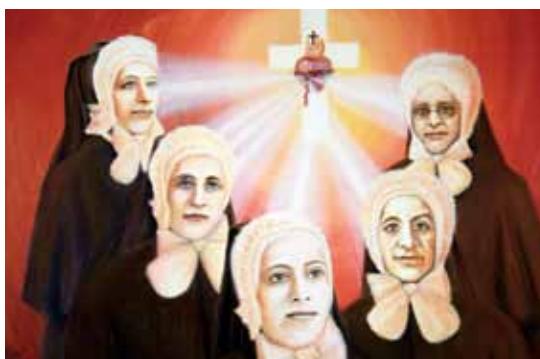
Nahranile mnoga gladna usta vi ste,
otirale suzu, pogladile lice.
Vi niste pitale tko je tko, il čiji,
vi svakog ste primale, drage mučenice.

Takvu ljubav trebamo i danas,
da svijetom se pruže milostive ruke.
Da gledamo druge, a ne samo sebe,
da manje bude nesreće i muke.

Molitva i ljubav oruđe je vaše.
Neka svima nama to za uzor bude.
Po vašem primjeru, drage blaženice,
nek ljubav i milost poveže sve ljude.

Ana Šušković

Drinske mučenice, ulje na platnu, rad slikarice Blaženke Pleše (2018.)

Proslava 100. obljetnice Provincije Božje providnosti

Upetak 11. listopada 2019., u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu održana je svečana akademija u povodu stogodišnjice postojanja Provincije Božje providnosti. Na akademiji su uz vrhovnu glavaricu Družbe s. Mariu Dulce Adams i s. Danicu Sanader, vrhovnu savjetnicu, nazočili biskupi Josip Mrzljak i Vlado Košić, izaslanik kardinala Vinka Puljića Slđan Čosić, izaslanik kardinala Josipa Bozanića Marko Kovač, poglavari i poglavarice drugih redovničkih zajednica, svećenici, redovnici i redovnice, dobročinitelji i suradnici sestara. Bile su prisutne i predstavnice europskih Provincija Družbe iz Slovačke, Poljske, Češke i Austrije te oko 150 sestara Provincije Božje providnosti.

Na početku akademije provincijalna glavarica s. Gordana Igrec podsjetila je na moto jubilarne godine „U Božjoj providnosti hodimo“, na kojem su se sestre nadahnjivale, izrazivši želju da i nadalje hode s vjerom u Providnost. Scenski prikaz stoljetnog hoda Provincije od utemeljenja do danas osmisnila je i režirala s. Pia Herman. Riječu,

slikom, glazbom i plesom prikazana je povijest djelovanja sestara, njihovo svjedočenje evanđelja, sve do davanja vlastitog života, poput sestara mučenica.

Povodom obljetnice organiziran je i likovni natječaj „Kćeri Božje ljubavi čine Božju ljubav vidljivom u svijetu“ u kojem su sudjelovali učenici osnovnih škola u Hrvatskoj i BiH u kojima djeluju sestre. Uz dodjelu nagrada pobjednicima, u predvorju Istituta bilo je izloženo 46 odabralih radova.

Na kraju akademije vrhovna glavarica s. Maria Dulce istaknula je da je utemeljiteljica Majka Franziska danas sretna zbog širenja Družbe u ovoj regiji, što je ostvarenje njenog misijskog sna,

te je zaključila da se ona „pre-pustila vodstvu Božje providnosti koja je neprekidno vodila i oblikovala život ove Provincije tijekom stotinu godina njezine bogate a ponekad i burne povijesti.“

Svečanu svetu misu u zagrebačkoj katedrali predvodio je kardinal Josip Bozanić u koncelebraciji s još tri biskupa i 40 svećenika. Ovdje donosimo njegovu završnu poruku upućenu sestrama slavljenicama.

Drage sestre Provincije Božje providnosti, listajući onako usput misli službenice Božje Utemeljiteljice vaše Družbe, sažet ću nekoliko preporuka koje mogu biti svjetlo i orijentir u životu pojedine sestre: da bi se moglo živjeti u zdravom povjerenju u Gospodina, potrebna je dnevna osobna molitva koja nas usredotočuje na Krista; potrebno je u molitvi više slušati Gospodina, nego li njemu govoriti; gajeći strpljenje u tihoj molitvi neka bude na prvom mjestu upoznati Božju volju u vlastitom životu; svoje razlučivanje o spoznaji Božje volje u vlastitom životu uvjek trebamo biti spremni podvrgnuti prosudbi svoga isповједnika ili duhovnika; potrebno je dnevno cjelovito i bezuvjetno primisiti Gospodinu svoju poslušnost; treba slobodno prihvatići i trpljenje, ako to Bog očekuje od mene, jer najveće zlo nije trpeti, nego griješiti; prihvatići neizbjegnost smrti, ako Bog želi skratiti vrijeme moga ovozemnog života.

Prisjetite se samo riječi Vaše Utemeljiteljice, koja je suočena s mogućom smrti prije operacije ovako ponavljala: „Molim vas, draga moja dobra djeco, molite za me da se na meni ispunji presveta volja Božja...

Sasvim sam se predala volji Božjoj pa i u slučaju da operacija ne uspije i bude potrebno da predam svoju službu“ (Okružnica, 25. 10. 1892., str. 90).

Ljubav prema bližnjima, a posebno prema siromasima, u korijenu je kršćanskog života. A ljubav se hrani slušanjem riječi Božje i ustrajnom molitvom, vjernim sudjelovanjem u sakramentima te življenjem bratsko-sestrinskog zajedništva.

Svaka od sestara slavljenica ima svoje ime, ali zajedničko im je ime Kćeri Božje ljubavi. I to ime obvezuje. Obvezuje da budu kćeri pune sućutne ljubavi za sve koje Bog pošalje na njihov životni put. Moleći blagoslov njihovim nastojanjima želim da se Bog i u našem vremenu proslavi po karizmi službenice Božje Majke Franziske Lechner.

Slavlje u Legradu

Drugi dan proslave jubileja Provincije nastavio se u Legradu, mjestu gdje je bila posljednja zajednica Kćeri Božje ljubavi koju je osnovala utemeljiteljica Majka Franziska i jedina na području današnje Hrvatske, a tadašnje Austro-Ugarske monarhije. U znak zahvalnosti sestrama za njihovo djelovanje u Legradu na zgradi stare osnovne škole otkrivena je spomen-ploča na kojoj, između ostaloga, piše:

„Zahvalne Trojedinom Bogu, Majci Franziski i svim sestrama koje su ovdje svojim životom i djelovanjem činile Božju ljubav vidljivom, prigodom 100. obljetnice Provincije Božje providnosti spomen-ploču postavljaju Kćeri Božje ljubavi.“ Spomen-ploču su otkrile s. Maria Dulce Adams i s. Gordana Igrec. Nakon toga svečanu svetu misu predvodio je mons. Antun Perčić, delegat apostolskog administratora varaždinske biskupije, u zajedništvu s domaćim župnikom vlč. Silviom Košćakom i ludbreškim župnikom mons. Josipom Đurkanom.

Prigodna izdanja

Prigodom stotog jubileja Provincije u Duhovnom centru u Granešini predstavljene su prigodne publikacije: slikovnica *Nošeni Očevom rukom*, autorice s. Ivane Margarin. Pjesmom i scenskim prikazom, na temelju priče kovčega Male Franzi iz slikovnice, djeca iz vrtića sv. Josipa uprizorila su taj zahvat Božje providnosti u našoj povijesti.

Predstavljena je i monografija *U Božjoj providnosti hodimo* koja donosi kratki prikaz povijesti i djelovanja Provincije Božje providnosti Družbe Kćeri Božje ljubavi (1919.-2019.). Ovo vrijedno djelo predstavila je s. Terezija Antunović koja je knjigu priredila i uredila za tisak. Sestra Bernarda Horvat predstavila je revidirano tiskano izdanje *Okružnica Majke Franziske Lechner*.

Iz tiska je izišla i knjiga s. Ozane Krajačić *Siromaštvo i „za siromahe“ u životu i duhovnom iskustvu Majke Franziske Lechner*.

Na završetku proslave provincijalna glavarica s. Gordana Igrec u znak zahvale uručila je vrhovnoj glavarici s. Mariji Dulce prigodni poklon – umjetnički prikaz bl. Drinskih mučenica, rad akademskog kipara Jeronima Tišljara.

Bog je bio uvijek s nama, bit će s nama i u budućnosti.

Utemeljiteljica Majka Franziska

Zlatni jubilej samostana u Granešini

Sestre Kćeri Božje ljubavi proslavile su u subotu 23. studenoga 2019. pedesetu obljetnicu svoga djelovanja u Samostanu sv. Josipa u Granešini. Euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Rođenja Blažene Djevice Marije predvodio je pomoćni zagrebački biskup u miru Valentin Pozaić u zajedništvu s kapucinskim provincijalom fra Jurom Šarčevićem, domaćim župnikom vlač. Josipom Balogom i ostalim svećenicima. Provincijalna glavarica s. Gordana Igrec u pozdravnom je govoru istaknula da se ova obljetnica nadovezuje na 150. obljetnicu postojanja Družbe i 100. obljetnicu Provincije. Podsjetila je na poticaje utemeljiteljice Majke Franziske Lechner koja je obilježavanje obljetnica smatrala povlaštenim trenucima zahvale Bogu za sve primljeno.

Biskup Pozaić je u propovijedi istaknuo da dugujemo zahvalnost brojnim sestrama koje su se do danas ugradile u život granešinske zajednice i župe. Zatim je nastavio:

„Sve te Kćeri Božje ljubavi, sva ta djeca Božje ljubavi, danas su u Srcu Božje ljubavi, po Srcu Marijine ljubavi, s nama u ovom svetom slavlju. Kada bi se pojatile sada pred nama, bilo bi to nešto kao ono silno mnoštvo svetih i pravednih, koje nitko ne može izbrojiti, kako je to

opisao sv. Ivan u Knjizi Otkrivenja, a što smo čitali i slušali na blagdan Svih Svetih. Mi ostajemo njihovi dužnici. Ali, sve su one zapisane u Knjizi života i nitko ih ne može istrgnuti iz ruke Stvoritelja. Tamo su sve poznate po imenu. (...) Ako otvorimo širom oči, i naštimamo uši srca i duše, doživjet ćemo, makar kako skromno, da su ‘Čudesni putovi božanske providnosti!’ (M. Franziska, Okružnica, 18.4.1882.), kako za redovničku zajednicu sestara Kćeri Božje ljubavi – u hrvatskom narodu, tako i za svakoga od nas u našem životu u zajednici Naroda Božjega.

Sestre znaju, i toga se drže, a to drži njih i vodi kroz sve prilike i neprilike, radosti i križeve života, kako je zapisano u temeljnog dokumenta Reda – u Konstitucijama, poznaju istinu da su ‘Pozvane od Oca, posvećene od Duha Svetoga i poslane od Sina,

svojim životom nastojimo Božju ljubav učiniti vidljivom u svijetu. U početku bilo je to gorušično zrno, danas je od toga izraslo silno krošnjato stablo koje nosi i donosi obilje duhovnih plodova: plodova duhovnog i tjelesnog milosrđa. Svoje darove uma i srca, volje i dobrote usadivale su u izgradnju osnovnih ljudskih vrednot u njima povjerenim im dušama, i nadasve u oplemenjivanje duhovnih darova vjere, nade i ljubavi u mladim dušama – od vrtića pa nadalje u raznim stupnjevima evangelizacije.“

Na kraju svete mise vlč. Josip Balog zahvalio je sestrama za njihovu otvorenost i suradnju u župi, a nakon toga u Duhovnom centru održan je prigodni program. Najprije se svima prisutnima obratila predstojnica zajednice s. Elvira Tadić, podsjetivši da je kamen temeljac samostana 1968. blagoslovio kardinal Franjo Kuharić. Sa zahvalnošću se prisjetila brojnih sestara koje su tijekom pet desetljeća ovdje svjedočile karizmu Družbe, kao i onih koje danas svojim djelovanjem, žrtvom i molitvom posvećuju ovo mjesto.

Nakon toga s. Tea Barnjak održala je bogato izlaganje o djelovanju sestara kroz 50 godina, što je popratila prigodnom prezentacijom. Program je svojim pjesmama obogatio zbor sestara i kandidatica te raspjevana djeca granešinskog vrtića sv. Josipa.

Sedamdeset godina prisutnosti u Travniku

s. M. Marinela Garić, FDC

Dana 1. rujna 2019., sv. misom u župnoj crkvi sv. Ivana Krstiteљa koju je predslavio kardinal Vinko Puljić zajedno sa župnikom vlč. Markom Mikićem i drugim svećenicima, proslavljen je 70 godina prisutnosti sestara Kćeri Božje ljubavi u Travniku. Kardinal je u propovijedi podsjetio da su sestre iz Beča došle u Sarajevo na poziv nadbiskupa Josipa Stadlera, a onda su širile svoje djelovanje i na druga područja u Bosni. Istaknuo je odvažnost i dalekovidnost utemeljiteljice Majke Franziske Lechner koja je spremno odgovorila na potrebe onog vremena.

Sestre su došle u Travnik 28. listopada 1949. uz uvjet tadašnje provincijalne glavarice Franciske Dušić da mogu nositi redovničko odijelo. Kardinal je odao priznanje i onim sestrama koje su za vrijeme posljednjeg rata ostale na ovim prostorima, iako je bilo teško, kao što je to

i danas. Podsjetio je da poslanje redovnica jest i ostaje svjedočiti, naviještati, služiti i ljubiti. Divan mozaik u Vrhbosanskoj nadbiskupiji upravo su redovnice s različitim karizmama.

Zaželjevši da Božji blagoslov praktiči i nadalje ovu mjesnu crkvu, kardinal je čestitao zajednici sestara u Travniku na njihovoj 70. obljetnici i zahvalio svima onima koji su prepoznali i prepoznaju vrijednost njihova služenja.

Nakon sv. mise predstojnica zajednice s. Andjela Brkić iznijela je kratki prikaz djelovanja sestara kroz 70 godina, a potom je s. Gordana Igrec, provincijalna glavarica, zahvalila svakoj sestri koja se molitvom, radom i talentima ugradila u život ove župe i ovoga grada, sa željom da svi i dalje hodimo u Božjoj providnosti, na što nas poziva geslo ove jubilarne godine osnutka Provincije Božje providnosti.

Pedeset godina u župi Vitez

s. M. Marinela Garić, FDC

Zlatni jubilej, 50 godina prisutnosti i djelovanja sestara u župi Vitez, proslavljen je 31. kolovoza 2019. duhovnom obnovom, svetom misom i zajedničkim druženjem. Okupile su se sestre koje su rodom iz te župe ili su tu djelovale. Voditelj duhovne obnove fra Velimir Bavrka govorio je o redovničkom pozivu u današnjem vremenu, stavivši naglasak na poslanje Družbe: činiti Božju ljubav vidljivom u svijetu. Da bi članice Družbe mogле biti službenice i oruđe neizmjerne Božje ljubavi te živjeti za Boga i za siromahe, snagu crpe iz Euharistije. Fra Velimir je ohrabrio sestre da žive svoju kajzmu i ne brinu zbog sve manjeg broja zvanja, jer zajednicama koje su vjerne Duhu i poslanju, Bog šalje nova zvana.

Nakon toga uslijedilo je euharištisko klanjanje, a poslije ručka zajedničko razgledavanje mjesta i kapela u župi, koja broji oko 12 tisuća vjernika. Svečanu misu zahvalnicu predslavio je kardinal Vinko Puljić u zajedništvu sa župnikom fra Velimirovom Bavrkom i drugim svećenicima, a slavlju je prisustvovala i provincialna glavarica s. Gordana Igrec sa sestrama iz Zagreba.

Kardinal je u propovijedi govorio o Božjoj ljubavi koja nas odgaja. Bog odgaja naša srca kroz molitvu, a glavna životna lekcija je naučiti ljubiti. Uči nas ljubiti i živjeti volju Božju, a ne svoju. Jer tko provodi svoju volju, ostaje nezadovoljan i frustriran.

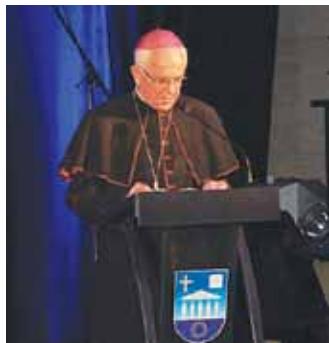
Pozvani smo ljubiti ono što Bog voli, istinski izvršiti ono što Bog od nas traži. Surađivati s Bogom znači učiti kako biti vjeran Bogu, zaključio je kardinal Puljić.

Proslava 25 godina KŠC-a u Sarajevu

USarajevu je 19. studenog 2019. obilježena 25. obljetnica Katoličkog školskog centra „Sveti Josip“ i Sustava katoličkih škola za Europu. U ovim je prostorima i ranije djelovala škola koju je 1882. osnovala Majka Franziska Lechner. No, rad škole prekinut je 1945. godine. Proslava je započela u crkvi Kraljice sv. krunice euharistijskim slavlјem koje je predvodio kardinal Vinko Puljić u koncelebraciji s biskupima Perom Sudarom i Tomom Vukšićem, ravnateljem KŠC-a vlč. Mariom Čosićem i s još 25 svećenika. U propovijedi kardinal je istaknuo da je škola uvijek bila otvorena svim okolnostima, a ponajprije čovjeku potrebnom znanja i usmjerjenja da bi postao cijelovita osoba. Zahvalio je svima koji su se ustrajno ugrađivali u rad škole, osobito u složenoj situaciji u odnosu s državom.

Nakon svete mise upriličena je svečana akademija pod geslom „Budućnost tragove ne briše“. Ravnatelj vlč. Čosić u svom je pozdravnom govoru rekao da KŠC „nije samo škola, nego i jedna mnogobrojna i radosna obitelj u kojoj mnogi snovi, a za neke čak i svi, postaju stvarnost“. Osobito priznanje iskazao je biskupu Sudaru koji je „u ovih 25 godina mudro osmislio, predano uspostavljaо i znalački usmjeravaо svaki korak svih katoličkih školskih centara, a samim tim i cijelog Sustava katoličkih škola za Europu“.

U svom obraćanju prisutnima biskup Sudar je rekao: „Što sam stariji to dublje shvaćam i radosnije prihvaćam životnu istinu da se u ovoj zemlji može voljeti sebe i svoje samo kroz istinsko priateljstvo i suradnju s drugima i drugačnjima. Shvaćanje i prihvaćanje ove istine temeljni je i najvažniji cilj ovih škola jer bi one trebale biti katolički prepoznatljive, ali to ostaje i najvažnija zadaća po kojoj bi mogle i trebale biti bosanskohercegovački prihvatljive“.

Utemeljiteljica Družbe o počecima u Sarajevu

Prisjetimo se na trenutak prvih početaka kada su udareni temelji današnjem KŠC-u „Sveti Josip“ u Sarajevu. Utemeljiteljica Majka Franziska Lechner u Okružnici od 18. travnja 1882., između ostalog, piše:

Čudesni su putovi božanske providnosti! Što nisam mogla postići u mladosti, naime djelovati kao misionarka u zemljama krivovjeraca i nevjernika, to će pasti u dio mojim duhovnim kćerima. Čim sam saznala da je Austro-Ugarska okupirala Bosnu i Hercegovinu, sinula je zraka nade u moju nutrinu da nam se ukazuje mogućnost da dobijemo područje djelovanja u tim zemljama, gdje ćemo moći mnogo učiniti za svetu Crkvu, za zajedničku domovinu i našu vladarsku obitelj. (...)

Polje koje sestre od sada trebaju obradivati donosi mnoge poteškoće, doći će u kontakt s raznim nacijama i vjerama, a svima njima naša kuća treba postati mjesto obrazovanja duha i srca. (...) Molim vas, dobre moje sestre, puno molite za one koje je Gospodin po poglavarcima odredio za ovu službu jer su im potrebni svjetlo, snaga i jakost odozgor.

Neprijatelj svakoga dobra neće propustiti stavljati prepreke na put njihova djelovanja. Mnoge i velike žrtve tražit će Gospodin od mojih duhovnih kćeri u Sarajevu, ali one će to rado podnosići ako budu imale pred očima Onoga za koga rade. (...) Osnivanje ove kuće, pod imenom „Sveti Josip“, velik je odsjek u povijesti osnivanja naše Družbe. Držim, a nadam se i vi, da je Gospodin našoj Družbi dao nezasluženu milost dodijelivši joj ovo polje rada.

„Marš“ svetaca i bl. Drinskih mučenica u Poljskoj

Krajem listopada 2019. god. u poljskoj župi Presvetog Srca Isusova u Jastrzębie-Zdrój održan je svečani marš svetaca u kojem su sudjelovali roditelji i djeca odjeveni kao sveci i mučenici. Sestre Kćeri Božje ljubavi, koje djeluju u toj župi, ukratko su predstavile život i mučeništvo bl.

Drinskih mučenica. Župljani i svi prisutni pažljivo su slušali o tom svjedočanstvu vjernosti koju su sestre mučenice zapečatile vlastitom krvlju. 🙏

O s. Juli iz Izjave s. Imakulate Orban, FDC (1987.)

Imala sam poseban osjećaj za sestru Julu da je andeoska duša, čista, izgrađena, uvijek vedro raspoložena, ljubazna i za uslugu spremna, dinamična. Predana i puna oduševljenja za svoje zvanje. Kao poglavatar razborita i pravedna. Podložnima je bila i prava sestra i prava majka, pa su je voljele i poštivale. Nije čudo da su i u smrti slijedile njezin primjer. Sestra Jula sa svojim sestrama predočavala je pravu zajednicu „Kćeri Božje ljubavi“.

Darovatelji za potrebe kauze

Mirna Zrinski, Županja; Anita Blažeković, Bjelovar; Marija Križek, Granešina; Marija Mazarekić, Zagreb; M. R., Sesvete; Irma Arbutina Đikić, Ljupina, Nova Gradiška; Antun Pospišil, Slavonski Brod; Zorica Jurković, Bjelovar; Anto Matković, Bjelovar; Nevenka Markovinović, Kapela; Kristijan Kolman, Sesvete; Blanka Kralj, Zagreb; Milena Jakše i rodbina s. Krizine, Zbure, Slovenija; župa Šumeće i filijale; župa Uzvišenja svetog Križa, Retfala, Osijek; župa sv. Josipa Radnika, Belišće; župa Svih svetih, Đakovo; Budrovci, filijala župe Piškorevcii; župa sv. Josipa, Mertojak, Split.

Svim darovateljima iskrena hvala!

Molitva

za proglašenje svetima
bl. Drinskih mučenica

Gospodine Bože,
ti si blažene Drinske mučenice,
sestre Julu, Berchmanu, Krizinu,
Antoniju i Bernadetu
obdario milošću redovničkog
zvanja i snagom da svoju
vjernost i ljubav prema tebi
potvrde proljevanjem krvi.
Udjeli i nama postojanost u vjeri
da se, i uz cijenu trpljenja,
ne odijelimo od tebe.
Ponizno te molimo da ove
svoje blaženice pridružiš
zajedništvu svetih sveopće Crkve
da bismo još odvažnije
slijedili primjer njihova života
i iskusili njihov moćni
zagovor u svojim potrebama
i životnim borbama.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

Tko po zagovoru blaženih Drinskih mučenica u duhovnim i tjelesnim potrebama zadobije koju milost, molimo neka javi na jednu od sljedećih adresa:

- Provincijalat Kćeri Božje ljubavi, Nova ves 16, 10000 Zagreb
 - Kćeri Božje ljubavi, Ivana Cankara 18, 71000 Sarajevo
 - Vicepostulatura bl. Drinskih mučenica, Granešina 7, 10040 Zagreb
- E-mail: kauza.dmučenice@gmail.com www.kblj.hr

Novčane priloge možete slati na naše račune u Privrednoj banci:
Broj kunskog računa: Privredna banka Zagreb, HR24 2340009-1510357988
Devizni račun: SWIFT: PBZGHR2X, HR24 23400091-510357988

**Božja providnost od nas traži
vjernost u kušnjama života.
Providnost nije uskratila
kušnje ni samom Isusu.
Isus je neizmjernu vjernost
Ocu nebeskom potvrdio
smrću na križu.**

*Iz propovijedi kardinala Josipa Bozanića
o 100. obljetnici Provincije*